

БРАТЯ ГРИМ АДЕЛГИС

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Аделгис (Алгис, Аделгер), синът на Дезидерий, от млад бил силен и юначен. По време на война яздел с железен прът в ръка и избивал по много врагове; така погубил и мнозина от франките, които нахлули в Ломбардия. При все това трябвало да отстъпи пред превъзхождащата го сила и Карл подчинил Тичино. Умният младеж обаче решил да влезе и разузнае какво се случва в града. Влязъл с кораб в него, но не като кралски син, ами в обкръжение само на няколко човека, като някой от простолудието. Никой от воините не го познал, освен един от някогашните най-верни слуги на баща му; но той го помолил да не го издава. „При моята вярност, отговорил онзи, никому няма да те издам и ще те прикривам, доколкото мога.“ „Моля те, казал Аделгис, когато днес обядваш при краля, да ме разположиш на края на някоя маса и да направиш така, щото всички събрани от масите кокали да бъдат поставяни отпреде ми.“ Онзи обещал, още повече че именно той бил човекът, който поднасял кралските ястия. Когато започнали да пируват, той постъпил тъкмо по този начин и поставял кокалите пред Аделгис, който ги разчупвал и като прегладнял лъв изсмуквал костния мозък. Останките хвърлял под масата, така че натрупал голям куп. След което пръв се изправил и си отишъл. Когато вдигнали масата и кралят видял голямото количество кокали отдолу, попитал: „Кой гост е разчупил толкова много кокали?“ Всички отвърнали, че не знаят; ала един добавил: „Тук седеше един здравеняк, който трошеше като конопени стъбла всички сърнешки, мечешки и волски кокали.“ Кралят накарал да повикат сервитьора и казал: „Кой и откъде е мъжът, който тук е натрошил всички тези кокали?“ Онзи отвърнал: „Не зная, господарю.“ Карл възразил: „Кълна се в короната си, знаеш.“ Като видял, че е изобличен в лъжа, човекът се уплашил и замълчал. Кралят лесно проумял, че въпросният мъж е бил Аделгис, и съжалил, че са го пуснали да си тръгне ненаказан; и попитал: „Накъде тръгна?“ Някой отговорил: „Дошъл е с кораб и сигурно пак така ще си тръгне.“ „Искаш ли, попитал друг, да го проследя и убия?“ „По кой начин?“, зачудил се Карл. „Дай ми златната си гривна и аз ще го пленя.“ Кралят му я подал и онзи се втурнал бързо след беглеца, докато го настигнал. И отдалеч се провикнал към Аделгис, който плавал на кораба: „Спри! Кралят ти праща в дар златна гривна; защо си тръгна така набързо?“ Аделгис доближил кораба си до брега и като видял да му подават подаръка на върха на едно копие, подразбрал, че

това е предателство, надянал бронята си и извикал: „Това, което ми подаваш на копието си, ще приема с копие; щом господарят ти праща този измамен дар, та да ме убиеш, то няма да му отстъпя и ще му пратя моя подарък.“ Та той взел собствената си гривна и я подал на оногова с копието си, а той, като проумял, че очакванията му не са се сбъднали, се върнал при крал Карл и му дал гривната на Аделгис. Карл си я сложил и като вдигнал ръка, тя паднала чак до рамото му. Тогава кралят се провикнал: „Не е за чудене, че този мъж има великанска сила.“ Крал Карл се боял от Аделгис постоянно, понеже бил отнел неговото и на баща му кралство. Аделгис избягал при майка си, кралица Анса, в Бриксен, където тя построила богата катедрала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.